PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

ENSV Riiklik Avalik Raamatukogu

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL — WILLIAM BOOTH, ASUTAJA — ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 48 — Juuli 1933 — 5. aastakäik

1. Kol.-ltn. Boije vabaõhukoosolekul Kadriorus.

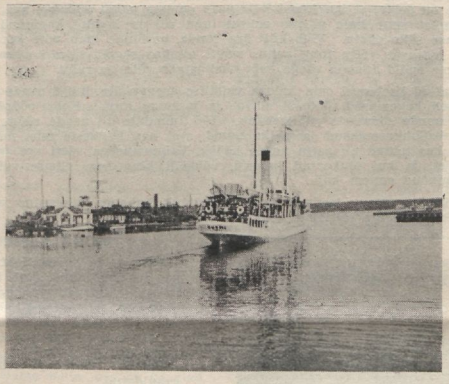

Laev soome külalistega väljub Tallinna sadamast.

2. Adj. Kivisalo, gaidide organiseerija.

Kongress Eestis.

3. Soome ja eesti seltsilised.

4. Kongressi marss.

Keskel: Staabiülem ja proua Mappi saabumine Tallinna Balti jaama.

PÄÄSTEARMEE
Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Kindral ja proua Higgins

juhatavad kongresse Rootsis ja Norras sel aastal, ja meie palume, et Jumal annaks neile jõudu ning tarkust nende sündmuste puhul, uskudes, et mehed ja naised tulevad oma pattude tundmisele ja andestusele selle tagajärjel.

Mälestus kongressi sündmustest,

mida juhatasid Staabiülem ja proua Mapp, elab kaua meie meeles, ja ma tunnen, et koosolekud said elustuseks neile, kellel oli eesõigus neist osa võtta. Mõlemad, Staabiülem ja proua, olid kõrgesti vaimustatud ja väljendasid oma suurt rõõmu Eesti päästesõdurite suhtes, veendudes nende usus Armee töö edasiminekuks sellel maal. Jumal andku oma õnnistust kõigele, mis ette võeti selle kahe päeva jooksul. Lugejad näevad mõnda kongressi tulemustest selle numbri piltides.

Eelnimetatud külaskäigu järele oli meil rõõmuks kol. Boije, Soome väljasekretäri, major Löthmani ja Helsingi 2. ja 5. korpuse juhatajate siinviibimine. Meil oli vaimustuseks, neid näha, ja toome täpsema kirjelduse koosolekutest soome seltsilistega 7. lhk.

Tallinna seltsilised külastavad Soomet.

Meie oma seltsilised Tallinna 1. ja 2. korpusest külastavad Helsingit aastakongressi puhul, mida juhatab Euroopa rahvusvaheline sekretär, komandör ja proua Cunningham. Laev lahkub Tallinnast reedel, 30. juunil k. 6 p. l. Helsingi ja sõidab tagasi Helsingist pühapäeva, 2. juuli kesköö. Sõbrad, kes soovivad sõita kaasa laeval, mille oleme üürinud, võivad seda teha

Vabaõhukoosolekuid

on peetud igas korpuses Eestis, ja suured rahvahulgad on kuulanud päästmise sõnumit, mida ohvitserid ja sõdurid on rääkinud. Meie palume teie palveid ja osavõttu meie vabaõhukoosolekutest, mis korrapäraselt peetakse suve läbi.

Ma palun, et Jumal jatkaks andmast oma õnnistust kõigele edasipüüdmisele Tema riigi eest, ja usun, et Ta annab oma juhatust ja jõudu kõigele, et jatkata võitlust patu ja saatana vastu.

Mida meie mõtleme pühitsusega.
2. artikel uuest seeriast.

Täieline päästmine — hädatarvilik kogemus.

See artiklite seeria pühitsusest on kindrali kirjutatud, selleks, et iga salvatsionist ja „Sõjahüüu" lugeja võiks nautida täielist vaimulikku tervist, mis on vaba igaühele. Tema lootus on, et mitmed, kes loevad neid artikleid, viiksid tegelikku ellu kõiki antud näpunäiteid, nii et salvatsionistide elus saaks ilmutatud suuremal määral Kristuse vägi, mis jatkub kõigile.

OMA kirjutisega pühitsusest kui vajalisest kogemusest, tahaksin ma äratada lugejates igatsust isikliku pühitsuse järele.

TEIE PEATE TUNDMA VAJADUST PÜHITSUSE JÄRELE.

Ükski inimene poleks valmis salgama ennast asja pärast, mille järele ta ei tunne vajadust või millest tal poleks kasu.

Järjelikult oleks esimene samm pühitsusele veendumine selle vajadusest. Kerge on öelda, et iga jumalalaps peab omama puhta südame, aga kogemus näitab, et suur hulk ei pea sellest lugu või on koguni kaotanud huvi ja igatsuse selle vastu. Võib küll ära tunda, et hinge lugu pole korras ja ei anna jatkuvat võitu ning rahu, ometi ollakse sageli väga hoolimatud varustama endid Jumala väega, mis kindlustaks võitu ja rahu.

Paljud kaebavad oma kidura vaimlise arengu üle, kuigi nende esimesed usulised kogemused tõõtasid elavat ja jatkuvat huvi. Kohe pöördumusega algas nende südameis pühitsemine. Töö Jumalale oli nende rõõm. Samuti ka vabaõhukoosolekud ja palju muud, sest nad igatsesid teha midagi Temale, kes teinud nii palju nende hääks. Vaimustusega võeti osa palvekoosolekuist, ja kui olukorrad lubasid, võideldi hingedega viimse võimaluseni ega mindud ennem koju.

Siis aga peagu teadmatult ja ootamatult kahanes vaimustus ja töötahe ning kord elavate võitlejate usukevad oli möödumas.

KADUV RÕÕM.

Seda, mida varem tehti rõõmuga, tehakse nüüd, kui üldse tehakse, lihtsast kohusetundest. Võib-olla, et mõned arvestavad vaid töö rohkusega, mida neilt nõutakse, ja ainus rahuldus ning rõõm valitseb neis siis, kui nad selle töö teinud ja kohusetunne rahuldatud.

Kuid milline vahe on tööl, mida tehakse kohusetundest, ja tööl, mis vaimustab ja rõõmustab, kui iga vaimulik tegevus näib olulise töövõimalusena, millest isegi inglid võtsid osa!

„Jah", ütleb mõni, „usuelu esimeste päevade kogemused olid seoses noorusevaimustusega, kuna praegune olukord on kõpsete aastate loomulik tulemus."

Kuigi meie ei saa võrrelda usuelu algpäevade rõõmu ja vaimustust hilisemate päevade omaga, siiski pole õige uskuda, nagu oleks allavajumine mõõdapääsematu.

NAD EKSIVAD!

Paljud tunnistavad, et kõik oleks teistsugune, kui nad omaksid jälle endist vaimu, aga nad vaatavad sellele omamisele seoses esimese armastusega, mida ometi ei või jatkuvalt alal hoida ega sellest rõõmustada.

Nad eksivad! Armastuse leek ja vaimustus võib tõusta aina kõrgemale ja kõrgemale. Töötahe võib kasvada, kui hing püüab edasi pühitsuses. Vastupidiselt juhtub ainult siis, kui andumine Jumalale pole tõlelik.

Algades tööga jumalariigis, tunti William Boothi kui suurt hingede armastajat. Armastus ja südidus hingede vastu oli tal sama suur ka siis, kui ta oli juba kaheksakümne aastane. Ta rõõm, seista Issanda teenistuses, oli sama suur vanaduses nagu nooruses. Selliseid näiteid võiks tuua veel palju.

Tõsiasi on, et sääl, kus töö rõõm on kahanenud ja töö ise muutunud vaid harjumuseks, seisab viga selles, et pole edasi tungitud uute kogemuste vallas. Pole olemas seisakut — meie peame kas minema edasi või tagasi. Kui armastus kasvaks ja leiaks väljendust täielises andumuses ning pühas elus, siis oleks lugu sootu teine, meie töötaksime siis täis vaimustust ja rõõmu.

PUHAS SÜDA.

Kui need, kellele need märkmed on määratud, pöörduvad tagasi endisele rõõmule ja väele, mis neid läbi kandis esimestest raskustest, siis peavad nad arvestama sellega, et vajavad puhast südant. Aga ka need, kes kunagi pole tunnud sellist igatsust, peavad veenduma selles vajaduses. See äratundmine on iseenesest juba suur samm ligemale eesmärgile.

Järgmises väljaandes:

TÄIT PÄÄSTMIST VÕIVAD OMADA KÕIK.

Võitlus pimedate mõtetega.

ÜKSKÕIK kas meie tahame või mitte, ometi oleme sunnitud varem või hiljem mõtlema tumedaid mõtteid, ja mõtlema neid põhjani. Ja mida varem me teeme nii, seda parem. Meil peab olema julgust vaadata neile otse näkku. Kui me põgeneme aralt, muutuvad nad tugevamaks ja tumedamaks. Sellepärast peame juba aegsasti saama neist võitu.

Pidage meeles, kuidas mõned väikesed järelmõtlemised kannatusis ja raskusis, mis on tabanud meid, võtvad võtta meilt raskemeelsuse ja võtta pimedailt mõtteilt nende jõu! Mis meile näis alguses nii hirmuäratav ja täiesti võimatu kandmiseks, muutus pimedate mõtete kadumisega koormaks, mida suutsime kanda, ning andsime sellele kõik oma jõu, et kannatada vaikselt ja kaebamata. Meie harjusime vähehaaval oma kannatusiga. Oleks me aga pööranud kohe oma mõtteid ja tähelepanu ära kõigist hirmuäratavaist mõtteist, siis nad oleksid alati tulnud väljа kohastel silmapilkudel oma peidupaigast ja surunud läbi meie huulte kaebeid ja hädaldusi, ning meie meel oleks muutunud alaliselt kibedamaks. On väga hädaohtlik jätta tumedaid mõtteid poolikult mõelduna, selle asemel, et vaadata neile hoolikalt mõteldes otse silma!

Mispärast kohkuvad nii mitmed inimhinged surmakartuses? Kas see võib olla ehk sellepärast, et kunagi ennem ei mõelda läbi surmamõtet? Me näeme, kuidas surm, meie vaenlane haarab alaliselt armuta inimelude järele. Meie ei anna enestele aega ja ei julge mõelda surmamõtet. Sellepärast ta ei saa kunagi öelda meile, mida peaksime ometi teadma, nimelt, et kõik elu iseenesest juba on surev ja kannab enesega kaasas surma, ja et see, mida nimetame „surmaks", tõeliselt ei ole muud kui üleminek ühest olekust teise. Kui meie mõtted oleksid natuke enam ülesvõetud surmaga, siis me mõistaksime parem, mis tähendab elada nimelt — see on, anda iseennast suurele ja aulisele sihile.

Aga pimedate mõtete põhjani läbimõtlemine ei tähenda, et peame istuma ja nagu hauduma neil. Meie seas on ju inimesi, kes kõnnivad alaliselt ümber tumedate mõtetega, ja neil puudub jõud pääsemiseks neist. Me nimetame sarnaseid melankoolseiks. Nad on maha rõhutud kõigi eluraskuste all. Nad ei väsi kunagi, et päev päeva järele viriseda ja piriseda raskuste, õnnetuste ja ebamõnususte üle, mis kohtavad neid igal sammul. Loodus on kinkinud neile terava pilgu elu pimedussügavuste vaatamiseks. Ainult mõned üksikud nende seast on saanud huumori jumalaandi, mille läbi vahest võib meelitada päikesepaistet üle pimedussügavuste.

See on kahjulik hinge arenemises, kui tegutsetakse liig palju pimedate mõtetega. Hing tarvitab valgust — täpselt nii, nagu taimed tarvitavad päikest. Et käia ümber ja mõtelda kogu aeg samale asjale, et pugeda kuskile kurvastusse, nii et ei või kunagi pääseda sest, on tervisele kahjulik ning peab saama takistatud. Sarnases kurvastuses ja hädalduses peitub palju enesearmastust. Kui inimene püüab leida igas olukorras, millega ta kohtab, heledaid kohti ja püüab rutata paremasse seisukorda nurisemata, siis see on näide, et hinge igatsus valguse järele ja kohanemisvõimalus on alaliselt tegevuses. Ja me ei pea kunagi leidma, et elu on ainult kottpimedus — kõikjal leidub valguskiiri. On tarvis ainult selgendatud silmi nende nägemiseks.

PIIBLI NURK

Rahu, mida annab Jeesus.

„Õigus ja rahu ja rõõm püha Vaimu sees."
Room. 14:17.

SEE on apostel Pauluse lühike kirjeldus jumalariigist — mitte roog ega joomaaeg, mitte vormid ja kombed, vaid õiglus ja rahu ja rõõm. Paremad vaimu asjad on tõeliselt meie väärtuslikumad varandused, ja parim on, et vaene ja üksik ja need, kes suurimas puuduses, võivad minna Jumala õigluse, rahu ja rõõmu riiki.

Meie märgime ära kõigepäält, et õiglus on nurgakivi. Ei või olla rahu sääl, kus on valitsemas patu ahelad ja needus. Sellepärast on esimeseks suureks tingimuseks, kui hing tahab tunda Jumala rahu, et patt peab kõrvaldatama. Patt on paks pilv, mis ei lase paista õigluse päikest, või nagu raske koorem südametunnistusel, takistades hinge tõusmast paremate ja kõrgemate asjade poole. Jumalariigist eemalolijate kohta ütleb apostel Paulus, et nad on „võõrad tõotuse seadusele, ja teil ei olnud lootust ja teie olite ilma Jumalata maailmas." (Eev. 2:12). Siis annab ta asjaolu kauni külje. „Aga nüüd olete teie, kes teie enne kaugel olite, Kristuse Jeesuse sees ligi saanud Kristuse vere läbi."

„Sest tema on meie rahu, kes mõlemad on ühendanud ja on selle aja vaheseina maha kiskunud." (Eev. 2:14). Tänu Jumalale rahu eest, mis tuleb pattude andestuse teadvusest. „Sest et meie nüüd usust oleme õigeks saanud, siis on meil rahu Jumala juures meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi, kelle läbi meie oleme ligi saanud usus sellesinase armu juure, millesees meie seisame, ja kiitleme Jumala au lootuse pärast." (Room. 5:1, 2).

Pärast pöördumist peame elama oma igapäevast elu. Kui see peab olema edukas, kasulik ja rahulik, meie peame õppima saladust, kuidas vastu võtta Jumalalt iga asja palves.

Sõna „rahulik" on tarvitatud teadlikult, sest väljaspool võivad olla tormid ja nüüd on sisemuses rahu. Võivad olla kiusatuste ja kannatuste, arusaamatuste ja kaotuste tormid, kuid kõige keskel võib Jumal hoida südant ja meeli täielikus rahus.

Võib-olla mõni, kes loeb neid ridu, igatseb seda hingerahu. Jeesus võib kõneleda sinule jõurikkaid sõnu. Tema, kes ütles ähvardavale tuulele: „Ole vait ja vaga", (Mark. 4:39) võib öelda patu, kannatuse ja mure tormidele: „Ole vait ja vaga", ja sellele järgneb suur vaikus.

„On leida siin rahu kõigil,
kes on kaugel või ligidal,
veel Jumala Talle haavus —
sääl risti all Kolgatal!"

EMADELE JA KODULE

ANDESTA!

„Ja anna andeks meile meie võlad, kui ka meie andeks anname oma võlglastele." *Matt.* 6 : 12.

ISSANDA palvet, mille ühe jao moodustab ülaltoodud lause, võib jagada kahte osa. Esimene õpetab inimese kohustust Jumala vastu ja on jumalik osa. Teine näitab, mida Jumal tahab teha inimesele. See on inimlik osa.

Esimeses osas selles imelises palves õpetatakse inimest austama Jumala nime, levitama Tema riiki, ja tegema Tema tahtmist maa pääl, samuti nagu seda tehakse taevas.

Teises osas näidatakse inimesele, et Jumal tahab hoolitseda iga päev tema vajaduste pärast, andestada talle ta patud, teda mitte kiusatusse viia, ja päästa teda kurjast.

Iga väiksem osa Issanda palvest juhib meid inimese loomuse madalamaist nõuetest kõrgemate vajadusteni.

Meie kirjakoht on ainuke, mis seoses teatud tingimustega. Üheski teises seda ei leidu.

Lugege korduvalt Issanda palvet, ja tele mõistate, et kõik, kes otsivad Jumalalt andestust tehtud pattude pärast, leiavad andestust vaid siis üksnes, kui nad on valmis avameelselt andestama neile, kes on saanud nende võlgnikuks.

Inimene võib takistada või piirata jumalikku andestust sel määral, kuivõrt ta keeldub andestamast oma võlgnikele. See peaks kihutama inimest tegutsema õilsalt oma ligimese suhtes. Inimese lootus andestusele on rajatud halastusele ja andestusele, mida ta üles näitab teiste vastu.

Issand väljendas igavese tõesõna, öeldes: „Kui teie ei andesta inimestele nende eksitusi, ega siis teie Isa taevas teilegi andesta teie eksitusi."

Eksida, teha vigu, sammuda valeradadel, jälgida valelootusele, on inimlik. Andestada, on jumalik — Jumala sarnane tegu, sirutada abistavat kätt neile, kes meid haavanud, ja andestada neile kõik.

Inimese loomulik meel, mis väljendub vihas, uhkuses, kurjuses ja kättemaksus, ei ole valmis andestama. Ta otsib pigemini vaenlase hävingut või leiab rahuldust ja rõõmu ta kaotusest, alandusest ja vajumisest. Vaim, mis juhib andestama neile, kes eksinud meie vastu, on kahetsus — kurbus eksituste pärast ja tõsine soov aidata teisi eksiteedelt. Kui inimene tahab andestada oma vaenlastele ja elada rahus, siis peab ta jälgima jumalikule eeskujule ja käsule.

Piiblis ei leidu teist asja, mida nii mitmekesiste nimetustega kirjeldatakse, nagu patt. Oma õpetuses tarvitas õnnistegija selliseid sõnu, mis väljendasid ta suurt ettekujutust kurjuse hädaohust.

Kuid Piibel avaldab ka palju väljendusi patu andestamise kohta, nagu: välja pühkima, ära pesema, puhastama, kinni katma.

Sellepärast võib inimene rõõmustuda apostel Paulusega, kui ta ütleb: „Kus patt on suur, on arm veel suurem."

Õppige armastama ja andestama, sest vihkamine on kuri. Viha ütleb: tapa ja hävita; armastus on Jumalast ja ütleb: andesta — olgu sul rahu ja elu.

Kuidas Jumal andestab.

Pühakiri õpetab, et Jumal andestab inimesele — häätahtlikult, täiesti ja sageli; et Ta on halastaja ja armuline, pika meelega ja rikas häädusest ning tõest, et Ta andestab ülekohut ja pattu. Ta on pikaldane vihastama ja rikas heldusest, õiglane ja ustav andestama neile, kes tunnistavad oma pattu ja otsivad andestust.

Meil on eeskujuks Jeesus, kes palus oma vaenlaste eest, kui Ta ise oli naelutatud ristile: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mis nad teevad"; samuti on eeskujuks Tehvanus, esimene märter: „Issand, ära arva seda pattu neile süüks." Apostel Paulus oma kirjas Eevesuse kogudusele ütleb: „Olge üksteise vastu helded, südamest haledad, ja andke üksteisele andeks, nõnda kui ka Jumal Kristuse sees teile on andeks annud."

Kõik inimesed on vastutavad selles, kas nad võtavad vastu või põlgavad ära tingimused, mida neile esitab Issand. Et leida andestust, peab ise häätahtlikult andestama.

Inimene on alaliselt kas jumaliku õigluse või armu võlgnik. Õiglus nõuab karistust seaduse rikkumise, tasumata hääduse, jatkuva lahkuse eest, vaatamata sellele, et meile järjekindlalt halba tehakse. Kristuse ohver tõi lepitust patule ja jumalik õiglus on sellega täiesti rahuldatud.

Sellepärast on inimese kohus nõuda usus pakutud päästmist, võtta vastu andestust ja teenimata Jumala armastust, mis toob suurt õnnistust.

Jumalik arm on tegev armastus, mis voolab alla neile, kes on Taevase Isa hoole ja helduse vastuvõtjad.

Otsige täna andestust igale patule ja jumalikku jõudu elada puhast ja püha elu. Pidage meeles, et niipea kui igatsete andestust, peate seda ka andma neile, kes eksinud teie vastu.

Kui teie satute kiusatusse olla andestamatud, siis küsige endalt: „Olen ma õiglane paluma andestust Jumalalt, kui ma keeldun andestamast teistele? Kas mu andestamatu olek takistab või viivitab Jumalat andestamast mulle mu patud ja hoiatamast mu võlakirja?" Aamen ja aamen.

Mis palve tähendab mulle kui emale.

(Keegi ohvitser.)

KUI mul oleks tarvilik aeg ja anded, võiksin kirjutada terve raamatu sellest, mida palve on tähendanud mulle kui emale. Ei ole kerge ülesanne kasvatada lapsi, eriti kui tahame kasvatada neid kõlbulisteks jumalariigile, sest siis on hingevaenlane iseäranis huvitatud tööst selle vastu.

„Ajani, mil mu lapsed läksid kooli, olid nad ingilid," ütles keegi ema. Sageli tekivad suuremad raskused mõjudest ja oludest väljaspool, ja mulle näib, et viimaseil aastail saatan püüab iseäranis võita noorsugu sarnaste ilmalikkude vahendeiga, mis iseenesest ei näi olevat halvad, kuid viivad siiski hinge kaugemale Jumalast.

Kui suur rahuldus on palve jumalakartlikule emale sarnastel silmapilkudel, teades, et kui laps on väljaspool tema mõju, siis Jumal ise varjab teda vaenlase kõidikute eest, kuigi on kohti, kuhu me ei või minna oma jalgadega, siis võime minna sinna oma põlvedel!

Ma kardan, et me teeme sageli palves nagu väikesed poisid, kes helistavad uksekella ja siis jooksevad minema. Anname palvele aega ja ootame, et kuulda Jumala häält rääkimas meile!

See on ilus mõte, et palvetava ema lapsed astuvad oma ema jälgedes ja õpivad harjumuse, minna Jumala juure iga asjaga palves.

„Ema, kas sa ei tahaks paluda Jumalat, et Ta ilmutaks mulle oma tahtmist selle sammu kohta, mida tahan astuda, sest ma tean, et sinu palvevastused on alati õiged?" ütles mulle üks mu täiskasvanud lastest. Tema ütelus rõõmustas mind väga, sest nägin, et mu laps mõistab, et Jumal ilmutab mulle palves oma tahtmise.

Kui väga tähtis on palve siis, kui meie lapsed jõuavad vanuseni, mil peab valima oma elukutset! Kui sageli ei tule saatan ja ei kiusa vanemaid valida oma lastele sarnast tööd, mis annab maitset häädusest. Emad — palvetajate motto on: „Kõige esimesel kohal jumalariik", kuigi see tähendab mitu korda kaotust ilmalikes asjus, siiski teadmine, et lapsed juhatavad suurematuid hingi Kristuse juure, tasub enam kui kõik muu. Olen seda läbi elanud.

Palve on tugev relv, ja kes võib teada ette, millised on ema tõsise südamlikud palve tagajärjed, sest „sellele, kes usub, on kõik asjad võimalikud?"

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD'u".

Halloo, maailm!

„Vabaõhukoosolekul minu tunnistus ei kõlba palju", ütles keegi naine kaptenile, kui teda kutsuti tunnistama. „Kui inimene on nii paks kui mina, siis teised naeravad ja teevad isiklikke märkusi, ning mul läheb sassi ja olen sunnitud peatuma kesk lauset." See oli ühel laupäeva õhtul vabaõhukoosolekul.

Rääkijal oli õigus — ta oli tõesti paks; ta oli tüseda kehaga, hääsüdamlik naine, üks neist, kes harilikult võtab osa igast organisatsioonist ja seltskonnast. Fakt on, et meie jutu alul ta oli liige üheksas seltsis ja üksi ei võinud võistelda tema jutukusega ning koketeerimise oskusega. Enne tema kohaleilmumist ei alatud mingisugust pidustust ja vöörust. Lõbusam ööklubi külastaja oli temaga võrreldes ainult kui närtsiv kannike. Iga õhtu ta veetis lõbusas seltskonnas väljaspool kodu, aga mis käis mehe ja laste kohta... noh, eks nemad saavad ise läbi. Mispärast ta peaks peatuma kodus?

Proua van Buren (nii oli ta nimi) elas kogu eluaeg siin linnas; ta tundis iga tänavat ja alleed, ning ta oskas tutvuneda väga ruttu inimestega. Ta kohtas sageli, olles hääs meeleolus, väikese Päästearmee ohvitseriga, kes läks oma tööle, „Sõjahüüud" käe all. See äratas temas silmapilkselt viha. „Milline rumalake", mõtles ta, nähes ohvitseri.

Ühel pühapäeva päälelõunal läks ta poeg Tom ema teadmata Päästearmee pühapäevakooli ja koju tulles jutustas sellest emale, mitte sugugi mõeldes, et ema oleks sellest huvitatud. Ema vihastas nii hirmsasti, et peksis poega tublisti ning ütles: „Katsu, et sa enam ei julge viia oma jalga sinna." Tomike ei mõistnud, mispärast.

Järgmisel pühapäeval pani ta poja tuppa luku taha, et ta ei pääseks koosolekule. Kolmandal pühal õnnestus tal jällegi pääseda koosolekule ja kapteni küsimusele, miks ta puudunud möödunud pühapäeval, seletas ta süütult põhjuse. Kapten tahtis teada, mispärast ta ema on nii väga Armee vastu, ja otsustas minna Tomi koju vaatama. Ta tundis proua van Bureni näost. Kord õhtul kohates teda tänaval, kaptenil oli võimalus rääkida temaga. Ta läks ema juure ja ütles lahkesti:

„Teie olete väikese Tomi ema, eks ole?"

„Jah", kõlas proua van Bureni külm vastus, mille pääle ta pööras selja ja läks minema.

„Rõõmustan, nähes teid", sõnas kapten, minnes tema järele. „Väike Tomike meeldib väga meile kõigile, ja me tahtsime näha ka tema ema."—„Hm", ümises ta omaette ja läks. Kapten, kes juba nii kergesti ei anna järele, mõtles, et proua vastumeelsusel on mingi loogiline põhjus või jällegi tal on võitlus südametunnistusega, otsustas minna proua van Bureni juure koju.

Mõni päev hiljem läks ta sinna. Ta oli ainult läinud mõni trepp üles, kui kuulis ülemiselt korralt läbi akna häält:

„Teie, Päästearmeest, kui soovite kogeda oma elus midagi ebameeldivat, siis tulge üles, kui ei, siis katsuge, et saate minema, ja ärge segage end teiste asjadesse." Neid sõnu saatis kibe sõimusadu.

Kapten, nähes proua vihast meeleolu, mõistis, et praegu ei ole õige aeg temaga rääkimiseks, ja läks ära.

Kogu aeg Tomike külastas ustavalt lastekoosolekuid. Ohvitserid küsisid temalt teateid ema kohta ja said teada, et ta veetis kõik oma õhtud väljaspool kodu, ja et tema, isa ja Martin (vanem vend) hoolitsevad ise endi eest.

Ühel õhtul, kuigi oli raske uskuda, ilmus proua van Buren vabaõhukoosolekule. See oli nii suur üllatus, et kapten peaaegu peatus kesk oma soololaulu, aga ta läks ära enne koosoleku lõppu, nii et kaptenil ei olnud võimalust rääkida temaga.

Hiljem võis näha teda suureks üllatuseks koosolekusaali ees, ometi ükski vägi ei suutnud teda sisse tõmmata. Nii möödusid kolm kuud, siiski ta kunagi ei astunud oma jalaga üle ukseläve saali, kuigi ta seisis kannatlikult väljaspool ja ootas Tomi, et viia teda koju. Tema näolt võis lugeda muret ja sisemist võitlust.

Tom jutustas, et ta ei viibi enam nii palju õhtutel ära kodunt ja ta andvat meeleldi Tomile puhta pluusi grupikoosolekule minemiseks. Ohvitserid rõõmustasid sarnaste tundemärkide üle.

Ühel õhtul leiti Tomi onu, proua van Bureni vend, surnult. Südamerabandus. Martin oli tema armsaim vend, niisama elurõõmus kui ta ise, ja ta oli mitu korda tõendanud, et temast saab usklik „viimsel silmapilgul", nii nagu röövel ristil. Vaene Martin, temale ei andnud ei aitas prouat otsustada ja lõpetab tema sisemise võitluse. tud võimalust viimsel hetkel! Proua van Buren ei suutnud enam panna vastu. Silmapilkselt kadus tema mitmekuuline kangekaelsus ja põlgusetunne ning ta ei suutnud enam võidelda Jumala vastu.

Kolme päeva pärast tuli ta koosolekule ning läks kahetsuspingile. „Mina ei lahkunud maailmast", ütles ta, „aga kui ma andsin oma südame Jumalale, siis maailm lahkus minust. Kõik mu sõbrad pöörasid mulle selja, ja see oli mulle valusam, kui et nad oleksid sõimanud mind avalikult. Kõik mu endised tuttavad, kellega veetsin ennemalt üheskoos oma õhtud, pöördusid minust, nagu kartes, et ma mürgitan neid. Kui läksin ühes kapteniga müüma „Sõjahüüde", siis lõid naised põlastusega minu nina ees uksed kinni. Kui seisin jõulupadade juures, läksid mu endised sõbrad külmalt mööda.

Siiski sisemiselt olin õnnelik. Mul ei olnud enam mingisugust igatsust endise kergemeelsuse järele. Tõsi on, et endine elu ei rahuldanud mind kunagi täielikult, tundsin vaid, et pean minema sinna — ja kui ma ei läinud teiste hulka, olin raskemeelne. Alaliselt pidin minema kas kinosse, kuskile mängukohale või võõrusele, sest pidin ju olema alati elav. Praegu, kui ma enam ei käi üheski kinos, ei tunne ma nende järele mingisugust puudust."

Ajast, mil proua van Buren pöördus ja pühendas oma elu Jumalale ning Armee teenistusse, on möödunud viis aastat. Sel ajal on ta töötanud tublisti, küll müües „Sõjahüüde", toites ja ravides korpuse ohvitsere haiguse ajal, küll võttes vastu kadette, kes külastasid korpust, ja tunnistades vabaõhukoosolekutel Kogu see aeg on olnud tunnistus tervest andumusest Jumalale. Tema mees ühines samuti Armeega; Tom on lapssõdur; ja vanem poeg Martin on sõdur täisealiste korpuses ning astub järgmisel hooajal kadetikooli, et saada Päästearmee ohvitseriks.

Pääle selle võitis tema sõbralikkus Armeele veel ühe terve perekonna, kus isa oli joomaori ning püüdis teha habemenoaga kahju oma naisele, ning naine paigutati haiglasse. Auto sõitis ühele nende väikesele tütrele, ning ka tema viidi samasse haiglasse. Proua van Buren käis neid alaliselt külastamas, võttes enesega ka kaasa ohvitsere. Nüüd on terve nimetatud perekond pöördunud ja teenib Jumalat.

Siiski ütleb proua van Buren, et tema tunnistus vabaõhukoosolekul ei tähenda palju ja ta on õnnetu selle pärast, kuigi terve tema elu on tunnistus, mis hüüab: „Halloo, maailm! Sa tead, kes ma olin, ja kes olen praegu. Jeesus on päästnud mind!"

KONGRESSI PILDID.

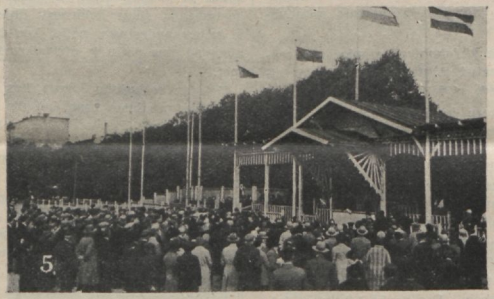

5. Vabaõhukoosolek Staabiülemaga Riias.

Oled sa langenud?

Tõuse üles ja usu!
Sinu teejuhiks olgu Kristus.
Patt tõi sulle needuse,
kristlik tarkus annab jälle õnnistust.

„Põlegu need väiksed lambid!“

ROOTSI-Ameerika liinilaev „Kungsholm“ murrab vahvasti oma teed läbi Atlandi ookeani sihi poole. Laevalael kõlavad rõõmsad muusika- ja laulühelid. Komandosillal kõnnib kapten edasi-tagasi oma kohustuste täitmisel. Kõikjal valitseb rahu ja kooskõla.

Äkki hakkas töötama signaali andev traadita telegraafiaparaat. Silmapilkselt oli kõik segamini paisatud. Üle kõige kära kostis kapteni vali käsutav hääl. Laeva meeskond, käed täis tööd, jooksid siia-sinna. Võis mõista, et midagi tähtsat on sündinud.

„Mis sääl on? Mis on juhtunud?“ kõlas igalt poolt, aga näis, et ühelgi polnud aega vastata sarnasile küsimusile. Muusika ja rõõmulaulud olid vaikinud.

Mis tekitas kõik selle rahutuse?

See oli SOS — õnnetuse signaal, mis jõudis uhke laevani. Mitme, mitme kilomeetri kaugusel sündis tragöödia. Üks laev püüab pääseda hukkumisest. Veel üks õnnetuse signaal.

„Kungsholm“ on juba muutnud oma suuna ja sõidab kogu auruga õnnetuskoha poole. Väljavaate kohal seisab mees, närvid pinevil, vaadates kaugusse; masinaruumides on kuumus peaaegu väljakannatamatu.

Reisijad on kõik samas mõttes: „Ei tea, kas õnnestub päästa hukkuvaid?“

Päike on juba veerenud, videvik muutub ööks, kuid ükski reisijaist ei mõtle veel magamisele. Ootus ja rahutus õnnetute pärast on peletanud une. Vaatamata kõigele hoolsale tähelepanekule ei ole veel jõutud näha paika, kust tuli abihüüd. „Kungsholm“ ruttab edasi. Reisijad lähevad üksteise järele puhkama. Samal ajal mitme kilomeetri kaugusel ronivad inimesed hukkuvalt laevalt päästepaatidesse — on selgesti näha, et laev ei või enam kaua püsida veepinnal. Millised hirmsad tunnid! Ka siin on kõigil ühine mõte: „Kas meid päästetakse?“

On juba koiduaeg, aga „Kungsholm“ ei ole jõudnud eesmärgile. Reisijad tulevad üles tekile ja kõneluseks on jällegi eilne suursündmus. Kas abi saab liig hilja?

Algab juba videvik, kui „Kungsholm“ jõuab õnnetuskohani. Kapten annab uusi käsutusi ja „Kungsholm“ teeb suure pöörde, otsides hukkuvaid. Jõuab juba öö, aga õnnetuist ei ole veel jälgegi. Kas nad on tulnud liig hilja, või on mõni teine laev päästnud neid, olles ligemal õnnetuskohale, kui saadeti välja SOS signaal?

Siiski ei tohtinud lahkuda nii pea õnnetuskohalt ja jätta lootust leida õnnetuid. Väsimatult vaadati hoolega ringi, et vahest ehk võiks märgata mõnd tulesignaali. Lõpuks nad nägid silmapiiril väikest nõrka tulukest — võib-olla see oli ainult ettekujutus. Jälle ja jälle otsiti kiirteheitjaga Atlandi lainetes, kus märgati nõrka tulukest. Jah, tõsi küll, kaugel kõikusid lainetes kaks valget päästepaati.

Kellanäitajad näitasid kahele kesköö!. Anti käsk vähendada kiirust, nii et masinad võiksid peatuda õnnetute läheduses. Lainetele heideti õli, et lähenevast suurest laevast tekkivad lained ei teeks kahju väikestele paatidele. Reisijad tulid laevalaele ja vaatasid päästepaate, mis, võrreldes neile appi ruttava suure laevaga, olid nagu väikesed tikukarbid. Neis oli seitseteist merimeest, kellest mõned olid nii väsinud läbielatud hädast, et nad ise ei suutnud ronida üles mööda allalastud nöörredelit, vaid neid pidi kandma laevale.

„Kungsholmil“ võeti õnnetuid vastu kõige paremal viisil. Arstid ja haigeravitsejad tegid väsimatult kõike võimalikku nende hääks, ning teised jällegi väljendasid oma kaastunnet.

Kui nad olid juba natuke puhanud väsimusest, jutustasid nad oma läbielamisi.

„Pääle selle, kui lahkusime oma laevalt, oleme olnud 27 tundi päästepaatides. Raske oli võidelda külmaga. Ükski meist ei olnud täiesti riietatud. „Kungsholm“ sõitis meist mööda kolm korda, aga meie ei võinud kuidagi äratada tema tähelepanu. Meie tuletikud olid märjad ja meie ei võinud süüdata kaasavõetud tõrvikuid. Meie nägime, kuidas kiiri heideti, aga mida me võisime teha! Kui teie sõitsite kolmas kord meist mööda, ilma et oleksite näinud meid, lugesime endid kadunuiks. Jätsime jumalaga üheteisega ja mõni meist usaldas end Jumala hoolde. Siis tuli ühele meist meelde, et tal on taskus väike elektrilamp. Süüdates selle, tõstis ta oma käe kõrgele lambiga lootuses, et ehk märkate nõrka valgust. Lõpuks nägime, et kiiri heideti otse meile; panime tähele, et laev vähendas käiku ja teadsime, et meie kannatusel oli lõpp. Väikese taskulambi nõrk valgus päästis meid.

Meie lahkusime mitte kaua aja eest Halifaxist ja meie eesmärk oli Inglismaa. Laev oli vana, aga õnneks seati sellele hiljuti traadita telegraaf, milleta me ei oleks võinud saata välja SOS signaale. Siis me oleksime leidnud märja haua Atlandis. Mõtelge, et väike taskulamp päästis seitsmeteist inimese elu.“ Nende sõnadega lõpetati huvitav lugu. Kuuldes nende jutustust, mälestasin hästituntud laulu sõnu:

„Põlegu need väiksed lambid,
näitku valgust merele,
mõnda merimeest võib päästa
surmahädast tõesti.“

Maailm on pime. Jumal tarvitab selgesti paistvaid valgusi. Kas sinu valgust võib näha? Oled sa näidanud mõnele rändurile teed Isa majja? Võibolla sa ei ole tugev suurte asjade kordasaatmiseks, aga paistku sinu valgus nii, et ta näitaks inimestele teed Selle juure, kes on öelnud:

„Tulge minu juure kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete, ja mina tahan teile hingamist saata.“ Kuigi sinu valgus on väike, ära peida seda „vaka alla“. Jumal tahab teha sind selle läbi õnnistuseks teistele. Igavesel hommikul võib näha selgesti, mida Issand on teinud sinu läbi, kui oled annud end tervelt Tema tarvitada.

„Lainetes kõikusid päästepaadid...“

Jumala silm on kõikjal!

Kui lohutav, et armastame Jumalat, aga kui hirmus, mil peame teda kartma!

Hoolitse selle eest, et Jumala kõikenägev silm vaataks sinule sõbralikult!

Spurgeon.

Kas sinu eluankur peab vastu elutormidele?

Kuidas tekkis „Sõjahüüd".

Meie lugejaid huvitab kindlasti, kuidas sai alguse Päästearmee häälekandja „Sõjahüüd" (The War Cry) Inglismaal. See oli Päästearmee asutajate, William ja Katarina Boothi 50. eluaastal, 27. detsembril 1879, kui „Sõjahüüu" esimene number ilmus Londonis. Kes oleks tol ajal aimanud, millist imelist õnnistust see taeva sõnumikandja levitab maailmas! Jumala ja ustavate seltsiliste abiga on ta saavutanud, mida ükski maailma suur ajaleht pole suutnud. Ühegi võõra kuulutuseta, ühegi rahalise toetuseta rajas „Sõjahüüd" endale teed Issanda Jeesuse nimel. Kõikjal, kuhu ta ilmus, jättis ta jumaliku mõju.

Iga algus on raske, ja „Sõjahüüu" väljaandmine polnud erandiks. Mitte ainult, et usuline maailm võttis ta vastu esimesel ilmumisel teatava arvustusega ja põlastusega, et uskmatud suhtusid temasse pilkavalt, vaid ka väljaandmine ise oli ühenduses selliste raskustega ja ettenägemata takistustega, et Asutaja ja tema abilised peaaegu kahtlesid ettevõtte õnnestumises, nagu selgub Asutaja kirjast komandör Railtonile:

„Meil oli palju raskusi. Pärast mitmeid asjatuid katseid trükimasinaga jõudsime eile kell 11 õhtul otsusele, et see ei kõlba kuhugi ja et tal on vähemalt veel vana raua väärtus. Sest päeva jooksul meie ei saanud rohkem kui 200 äratõmmet. Kõik loobusid masinast, kuigi mulle näis, et on tegemist vaid pisiasjaga, ja nõnda see vist ka kujuneb. Bramwell kirjutas firmale ja lasi kohe tulla mehe, et masinat järele vaadata. Nüüd trükib masin jälle, nagu ma kuulen, 1400 tunnis üsna korralikult. Eile õhtul trükkis ta kaks eksemplari, ja kiskus lõhki kolm — kaks järgmist, ning lakkas täiesti töötamast."

Nädal hiljem teatas Asutaja komandörile järgmist:

„Ma suudan siin vaevalt rohkem teha, kui inimesi vastu võtta ja neile nõu anda ning vahepääl veidi aega leida „Sõjahüüule". Teie ei või kujutleda, millised lõpmata raskused on meil selle lehega — see tähendab, esimese numbriga. Ma ei tahaks iialgi enam üle elada sellist nädalat kui viimane, ja sarnane tähtsuseta asja pärast."

Päästearmeel oli tol ajal väike trükikoda, ja „Sõjahüüdu" taheti trükkida võimalikult sääl. Ah, see oleks huvitav päätükk, kui oleks ruumi tuua ülevaate „Sõjahüüu" tervest ilmumiseloost. Kui viimasel hetkel pärast suurt vaevanägemist masin lakkas töötamast, pidi töö üle antama ühele suurele firmale, et esimene number võiks ilmuda vähemalt umbes määratud ajal. Siis tuli lehe levitamise ja väljasaatmise küsimus, kuidas „Sõjahüüu" pakke hõlpsamini toimetada jaamadesse ja kuidas sellele uustulnukale saavutada vajalist tunnustust raudteevalitsuse poolt. Ja päälegi oli jõuluaeg.

See unustamatu teine jõulupüha aastal 1879 on väärt, püsida kõigi salvatsionistide meeles üle kogu maailma. Oli udustest udusem tavaline Londoni ilm — igatahes kujutles seda nõnda inimene, kes selle päeva ise üle elanud. London pühitses esimest jõulupüha kodus ja oli ka täna, teisel pühal, sunnitud jääma koju, sest paks ja läbitungimatu udu hõljus linna üle. Selle tõttu olid tänavad nagu surnud, ja üheski linnaosas polnud nii vaikne ja eluta kui Whitechapelis. Kuid pea! ühes majas Whitechapeli tänaval näib olevat elu. Jõudes otse nägematu maja juure, võib aknast näha nõrka valgust. Kuigi oli püha,

(Lõpp 4. veerul.)

Jumala isasüda.

(Jutustus, mis õpetab meile midagi Jumala armastusest meie vastu.)

Midagi maiset ei või anda täieliku pildi Jumalast. Aga sageli juhtub, et mitmed väikesed igapäevased juhtumised õpetavad meile kaunis palju Jumalast.

Ühel päeval tuli kooliõpetaja kirikuõpetaja juure ja küsis, kas ta 14-aastane poeg olevat haige. „Ei," vastas kirikuõpetaja, „aga mispärast teie küsite sarnaselt?"

„Sellepärast, et ta puudus täna koolist."

„Nii-ii — — kas ta ei olnud täna koolis?"

„Ei, ja ta ei olnud sääl ka eile."

„Aga mida teie ütlesite," küsis kirikuõpetaja imestades.

„Ma arvasin üsna kindlasti, et ta on haige!"

„Olen tõesti väga kurb selle üle, aga ta pole küll sugugi haige."

„Ah nii," ütles kooliõpetaja, „aga ma mõtlesin seda olevat kõige parema rääkida teile sest — olen ka väga kurb selle üle."

Isa tänas ja kooliõpetaja läks.

Kirikuõpetaja jäi istuma ja mõtlema asja üle.

Nüüd ta kuulis mürinat väljaspool. Ants tuli koju, ja niipea kui ta avas ukse, võis ta lugeda isa näost, et ta teab koolist puudumisest.

„Tule minuga kontori, Ants!" Poeg jälgis isa, ning uks suleti.

„Minu poeg," ütles isa vaikselt, „kooliõpetaja oli vähe aja eest siin ja jutustas, et oled puudunud viimased päevad koolist. Ema ja mina uskusime, et oled koolis. See teeb mulle palju valu. Ma usaldasin sind, mu poeg, aga nüüd sa oled viimaseil päevil elav vale. Ma võin vaevalt öelda sulle, kui valus see on mulle!"

See oli raske — Ants kannatas sarnase õrna etteheite pärast, nähes oma isa kurvastust. Oleks ta ainult tõrelenud või jällegi pekstud teda tublisti, siis see oleks olnud palju kergem kanda.

Isa ütles tõsiselt: „Alandame nüüd põlved ja palume!"

See oli peaaegu liig Antsule, kes arvas, et ta praegu ei või sugugi paluda — kõigevähemalt mitte praegu — ta ei tahtnud paluda.

Siiski nad põlvitasid külg külje kõrval, ja sel ajal, kui isa palus ja poeg kuulatas, näis nagu kõik tema arvates peidetud teod ja mõtted oleksid ilmutatud avalikult.

Isa ja poeg tõusid üles palvest. Kiirkuõpetaja silmad olid täis pisaraid, samuti ei olnud poja silmad kuivad.

Nüüd võttis isa poja käe ja ütles: „Mu poeg, on olemas üks loodusseadus, nimelt et kõigele patule järgneb karistus. Kui karistust kannatatakse, andestatakse, aga kui patustatakse, siis võib oodata karistust. Sa oled teinud halvasti, Ants, ja mina korraldan oma kodus nii nagu Jumal maailmas. Kuule nüüd, kuidas me korraldame seda. Sa lähed üles pööningule. Sulle tehakse sääl ase põrandale. Meie toome sulle teatud aegadel toitu ja sa pead peatuma sääl sama mitu päeva ja tundi, kui sa olid elav vale."

Ants ei vastanud sõnagi, vaid läks üles pööningule, kus temale valmistati ühte nurka ase. Isa vaatas aseme valmistamist ja läks siis alla oma töötuppa.

Laud oli kaetud õhtuks ning kirikuõpetaja oma abikaasaga istusid lauda, aga neil puudus söögiisu — nad mõtlesid oma pojale. Nad läksid töötuppa. Õpetaja võttis kaasa ajalehe, ja proua — käsitöö. Aga õpetaja ei võinud eraldada tähti. Kas oli mingisugune viga prillidega? Ta puhastas neid hoolikalt ja leidis siis, et hoidis ajalehe käes, tähed ülespidi. Proua katsus õmmelda, aga niit libises kord korra järele välja nõelasilmast. Midagi ei tahtnud õnnestuda.

Kell löi kümme. Oli aeg, mil nad läksid harilikult magama.

Aga kuigi nad olid heitnud voodi, lamasid nad sääl teadmises, et kumbki neist ei maganud.

„Ema," ütles viimaks õpetaja, „ma ei või enam vastu pidada. Ma lähen üles pööningule ja heidan poja kõrvale."

Õpetaja võttis oma padja ja läks hääletult üles treppidest ning hiilis nurka, kus poeg lamas täiesti unetult aga pisarsilmil. Isa heitis oma poja kõrvale — ühe silmapisarad niisutasid teise põski.

Viimaks uinusid nad, isa käed poja ümber.

Järgmisel õhtul ütles jällegi isa: „Hääd ööd, ema, ma lähen üles Antsu juure!"

Ta võttis osa poja karistusest.

Sama Ants, kes on nüüd täiskasvanud, on armuõpetuse kuulutaja Hiina miljonite seas seas.

Antsu isa on parim pilt, mida kunagi olen näinud Jumala armastusest.

Jumal ei võinud muuta seda, et inimesed langesid pattudesse, ja sellele pidi järgnema kannatus. Aga sellepärast tuli Jumala oma Poeg alla maailma, seadis ennast ühevääriliseks patuste inimestega ja võttis nende nuhtluse enesele.

Sarnane on jumalik armastus.

Jeesuse veri puhastab meid kõigest patust.

viibis siin töötamas vähemalt kolm meest. Üks neist istus kitsas büroos. See oli noormees, kellel lasusid juba rasked koormad, ja hiljuti tuli veel üks juure. Tema kätte oli usaldatud „Sõjahüüu" esimese numbri trükki toimetamine ja väljasaatmine. See paljukoormatud noormees oli Bramwell Booth, ja see ülesanne jäi tal pikk rida aastaid elu lõpuni.

Sääl viibis ka trükkija, tema töö oli tehtud, ja nüüd lebasid ruumis väärtuslikud „Sõjahüüu" pakid. Kuid tol ajal polnud veel telefoni ega käskjalgu, ja sel päeval nähtavasti ei saadud arvestada millegi kindlaga, kui vaid kõikematva uduga.

„Kes võib minna?" küsis Bramwell.

See oli suur tükk tööd, ja udu muutus ikka tihedamaks — kui see üldse oli võimalik. Tänaval võis hilinenud jalakäija veel vaevalt paigast liikuda, ettevaatlikult käega kobades majaseinte ääres.

Keegi mittehilineja seisis postil väikeses pääkorteris Whitechapeli tänaval. Ta oli veendunud, et mõne ebamugava kohustuse täitmine tõi seda suuremat rahuldust, ja kui siis küsiti, kes tahab minna, väljendas ta oma nõusoleku. Ja nagu kohane vahvale päästesõdurile, kobas ta tihedas udus seni edasi, kui leidis eemalt eksinud troska ühes hobuse ja mehega. Paludes ja nurudes sai ta voorimehe nii kaugele, et ta tagasi sõidaks väärtuslike „Sõjahüüu" pakkide juure, ning varsti peatus sõiduk oma seesistujatega väikese maja ees Whitechapel Road'il.

Kui mittehilineja jälle aset võttis ajaloolises sõidukis „härra Bramwelli" õnnistuste saatel, asusid tema jalge ees, tema pää kohal, kõrval ja pääl nimetatud kõige esimese „Sõjahüüu" pakid. Nad näisid olevat üpris lootuseta ja troostita, kui sõiduk nagu varjupilt kadus hoone mahedast kuid sõbralikust valgusekumast udusse.

Tervelt kolm tundi, egiptuse pimeduses läbistas sõiduk ühes kangelasliku neljajalgsega ja väärtusliku sisuga Londoni linna. Ka siin oli vahejuhtumeid. Kord puudutas üks ratas laternaposti, teinekord paisati koorem ja meeskond äkki kõnnitee-le. Kuid sellest hoolimata anti viimane pakk ära viimasesse jaamahoonesse, ja kutsar, kui temalt küsiti sõiduhinda, vastas laisalt: „Mis te ütlete viie shillingi suhtes?" Haljendagu igavesti tolle voorimehe mälestus!

Pärast lõpetatud toimingut õnnestus meie kangelasel jõuda Asutaja korteri juure ja temale teatada, et esimese „Sõjahüüu" väljasaatmine oli teostatud. Südamlikus tänus kutsus Asutaja teda hästi teenitud õhtusöögile.

Selge pasuna hääl.

Esimese „Sõjahüüu" (The War Cry) esiküljel leiduv juhtkiri on sellest pääle saanud põhitooniks kõigis maades, kus „Sõjahüüdu" välja antakse; see juhtkiri oli pasuna hääleks, millel oli kindel kõla. Artikkel algas küsimusega: Mispärast rohkem sõda? (Why more war?) ja vastus oli järgmine: Sellepärast, et miljonite surijate kisa tõuseb valjemini ja valjemini taeva poole. Sellepärast, et Jeesus kutsub, meie Kuningas, surev Jeesus Kolgatal, kes ikka veel nutab hukkunud linnade ja rahvahulkade pärast, kes eksivad ilma karjaseta; sellepärast, et Ta meid palub oma elu anda selle päästmiseks, nagu Ta oma elu ohverdas meie eest."

Aasta aasta järele möödus, ja üks „Sõjahüüu" väljaanne ilmus teise järele, ning alati oli sellel üks ja sama eesmärk. Läbi häade ja halbade aegade, päikesepaistel kui ka vihmasajus, näilise kaotuse ees, kui meid häbistati, haavati ja pilgati, kandis „Sõjahüüd" tunnusmärki, millest piibli järele siin maa pääl võib ära tunda Jumala tööd.

Soome salvatsionistide külaskäik Tallinna.

Meie kongressi kavasse kuulus ka külaskäik meie põhjamaa naabritelt, seltsilistelt Soomes. Helsingi 2. ja 5. korpus korraldasid väljasõidu Tallinna ja meid rõõmustas väga, et nad valisid just aja, mis ühenduses meie aastakongressiga.

Külaskäiku ootasime kõik suure igatsusega, ja kui laev ühes Soome salvatsionistidega maandus, oli sääl suur hulk seltsilisi ja sõpru, keda kohtasime. Nii pea kui laev tuli nähtavale sadamas, tervitas 1. korpuse puhkpilliorkester hästituntud armee-viisiga, millele soomlased vastasid rahvushümniga, sel ajal, kui laev jõudis kaldale. Gaardid — neid oli kaasas umbes kolmkümmend — paradeerisid laevalael, lipud tervitasid laevakülgedel. Vaheldusid tervitushüüud ja hallelujad. Et rõõm oli mõlemipoolne, oli rohkem kui ilmselt nähtav. Kui hulk oli saabunud maale, tervitas ensain Petersson neid kõhni teretulemast Tallinna, millele kohe vastas soomlaste sõidujuhataja, kolonel-leitnant Boije. Ühiselt mindi 1. korpuse ruumi, kus ettevalmistusi tehti ööbimiseks jne. Esimene koosolek, nelipühi pühitsuskoosolek oli imeline tund, mil meie kõik tundsime nelipühi vaimu meie üle. Kol.-ltn. Boije juhatas major Lõthmani j. t. ohvitseride osavõtul. Erinevused keeles olid tunda, kuid vaimust mõistsime, et me oleme üks.

Pärastlõunat kl. 4 oli rongikäik, kongressi marss, ja see oli suurim ning suurepäraseim, mis iialgi on korraldatud Eestis Päästearmee rongikäigu suhtes. Kõik Soome, Tallinna 1. ja 2. korpuse seltsilised, kui ka mõned seltsilised Tartust võtsid osa pikast reast. Soome ja meie oma muusikakoor hoolitses muusika eest. Armee, Eesti, Soome ja gaardide lipud lehvisid. Eht Päästearmee marss! Kadriorus, kus rongikäik peatus, peeti kl. 5 vabaõhukoosolek umbes 5000-lise rahvahulga keskel. Kava oli rikkalik. Suurima huvi osaliseks said noored, niihästi Tallinnast kui ka Soomest. Soome gaardid sooritasid mitmeid huvitavaid numbreid. Piibliisõna lõpuks, laulud ja kutse tulla Jumala juure puudutas kindlasti paljuid südameid.

Siis seadsime endid jälle rongikäiguks ja marssisime tagasi meie ruumi. Üks osa hulgast siirdus 2. korpusse, kus koosolek peeti major Lõthmani juhatusel. Kol.-ltn. Boije juhatas 1. korpuses koosolekut. Mõlemis kohas rikkalikult õnnistatud koosolekud hingedega risti all.

Teisel nelipühil pidid meie soome seltsilised jälle tagasi sõitma. Kuid enne ärasõitu korraldasid gaardid erilise demonstratsiooni 1. korpuses. Kava oli väga vahelduv ja huvitav, kuna koosolek oli meile, tallinlastele, ebaharilik, sest gaarde, vähemalt pääste-gaarde meie ei näe ju siin nii sageli.

Kl. 3 p. l. viis laev salvatsionistide hulga meilt ära. Vastastikku võisime Issandat tänada auliste õnnistuspäevade eest. Külaskäik jäi meile vaimustuseks ja virgutuseks. Ühtluse tunne sai tugevamaks, samuti rõõm Jumalas. **NEP.**

„Sõjahüüd" Nr. 47. — Juuni 1933.

Leitnant V. Muul 70 eks., leitnant K. Bernadt 50 eks., kapten M. Blees 25 eks., leitnant H. Eimann 25 eks.

Sõdur J. Padar 57 eks., sõdur E. Janson 57 eks., seers. E. Vikmann 35 eks., envoi L. Bakul 30 eks., laekur J. Kütt 25 eks., seers. L. Rattik 25 eks., muus. M. Ernits 25 eks., seers. F. Leemann 25 eks., sõdur L. Thaling 25 eks., sõdur J. Tennen 25 eks.

Staabiülem ja proua Mapp Eestis.

Päike paistis säravalt, kui Staabiülem ja proua Mapp jõudsid Tallinna kongressi koosolekule. Salvatsionistid olid jaamas neid vastu võtmas, ning kõikide silmist paistis Päästearmee rõõmus vaim.

Õhtuks marsiti läbi linna muusika saatel Estonia kontsertsaali tervituskoosolekule, ning rahva tähelepanu äratati tänavail. Pääle alglaulu juhatas Soome territoriaalkomandör, kolonel Westergaard, kes ühes oma abikaasaga võttis osa kongressist, kokkutulnud rahvast palvesse.

Suur platvorm oli täidetud hästi univormitud salvatsionistide hulgaga. Sääl olid ka Eesti lipud ja „kõikide rahvaste lipp".

Tallinna linnapea hra A. Uesson tervitas külalisi, öeldes, et Tallinn tarvitab Päästearmeed tema üles tõstva käega, ja väljendas lootust, et abiandev töö edeneks. Õpetaja Kokamägi tänas Staabiülemat nende andide eest, mida meie oleme saanud minevikus, öeldes, et eestlased tunnevad, et meil on nii vähe anda tagasi.

Keegi väike Eesti tütar, noorsoo keelpillibrigaadi liige, tervitas proua Mappi inglise keeles: „God - bless you!" (Jumal õnnistagu teid), üle andes temale punaseid roose. Proua Mapp tarvitas sündmust näitena oma sõnadele, öeldes, et eestlased on „avanud ta südame". Rahvas tervitas teda südamlikult.

Pääle sooja tervituse kõneles Staabiülem oma kogemusist ja tööst, mida Jumal saadab korda ümber terve maailma Päästearmee läbi. Tema kõne lõpul pikal palvekoosolekul tulid seitseteist inimest kahetsuspingile otsima päästmist.

Tallinnas viibimise ajal võttis Eesti Riigivanem Staabiülema audientsile. Riigivanem rääkis oma suurest rõõmust Päästearmee töö üle Eestis ja osutas suurt huvi maailmalaia Armee tegevusele.

Sõdurite koosolekud on aulised ajad salvatsionistidele, ja nad tulid suurte ootustega reedel, 2. juunil ühisele koosolekule, mida juhatas Staabiülem. Ükski ei olnud pettunud, sest Staabiülem rääkis kohtlaselt ja tõsiselt pääsajade ja põhimõtete üle, mis puudutavad salvatsionisti elu ja iseloomu. Mitmed pühendasid oma elu suuremale ja paremale teenistusele.

Sama päeva õhtul oli päästmiskoosolek Tallinna 1. korpuse ruumides. Suur rahvahulk oli kogunenud, et kuulata veel viimast korda Staabiülemat ja proua Mappi. Enne koosolekut oli jällegi rongikäik suurelt turult koosoleku kohani.

Staabiülem kõneleb.

Kindralilt saadetud sõnum äratas suurt vaimustust ning võeti vastu suure käteplaksutamisega.

Diviisi komandör, adjutant Lockyer, palus Staabiülemat tervitada kindralit südamlikult, rääkides eesti salvatsionistide andumusest ja tervesüdamlikust lojaalsusest. Seda kinnitati südamliku käteplaksutamisega.

Niipea kui Staabiülem kutsus inimesi andma ennast tervelt Kristusele, tulid mitmed ettepoole, ning kui koosolek lõppes õhtul kell 10.30, olid kolmkümmend alandanud endid risti juures, sellega kokku alandasid end tervel kongressil Tallinnas 114 hinge, et otsida päästmist ja pühendada oma elu.

Kõigil koosolekuil aitasid Staabiülemat ja proua Mappi kolonel ja proua Westergaard ning diviisi komandör, adjutant Lockyer. Adjutant W. Ware saatis Staabiülemat kogu aeg Londonist.

Meie võitlusväljalt.

Korpuse teateid.

Tallinna 1.

Meie elame veel kongressi mälestustes, ja meil on neid palju aulisi. Seltsilised korpuses said uuendust vaimus ja Issanda töö süvenes meie südametes. Staabiülema ja proua Mappi külaskäik oli meile suureks vaimustuseks, samuti soome seltsiliste küllatulek nelipühi ajal. Me täname Jumalat nende auliste päevade eest, sest Ta andis meile palju selle aja jooksul.

Kuigi kongress on nüüd möödas, meie ometi ei puhka. Koosolekuid peetakse vabas õhus kui ka siseruumis ja mitmesugustel eelpostidel, nii sageli kui see on võimalik. Ilmad on nii ilusad ja rahvas ei taha tavaliselt tulla koosolekuruumi. Igatahes on meil olnud suured hulgad sisekoosolekutes, samuti on hinged tulnud risti alla. Vabaõhukoosolekud on aulised. Ühel imelisel koosolekul Rannavärava mäel tulid kaks rõhutud hinge ja põlvitasid trummi juures, vabaõhukoosolekute kahetsuspingil, ja palusid pattude andestust.

Sõdurite koosolekud ja pühitsuskoosolekud on hästi külastatud ja Jumalalt rikkalikult õnnistatud. Meie tunneme jatkuvalt võidutundeid oma südametes, ja Issandalt on alati võit igale hingele.

Seltsilised on hoolsalt tegevuses „Suveühinguga" ka sel aastal. Issand õnnistagu kõiki „suveühingu" liikmeid! Veel on paljud tervitatud tulemast kaasliigeteks „suveühinguse". Ükskõik missugune sõdur võtab vastu sooviavaldusi. Kui teie pole veel kaasliige, siis tulge kaasa nüüd!

„Päästjale Eesti!" **NEP.**

Tartu korpus.

Sõjaväli on see, kus seisame. Võitlus on see, millesse paneme oma jõu. Võit on see, mille järele sirutame. Häid võimalusi on meil alati, et teenida Issandat; palvekoosolekuil hinged kahetsuspingil, see on tunnistus Issanda ligiolust. Vabaõhukoosolekud suures Looja templis on õnnistusrikkad silmapilgud. Vaatamata kuumusele või tolmutuisule, seisavad lihtsad päästesõdurid lagedal platsil tunnistamas Kristust — see on jälgimine Jeesusele.

Kindral

külastas reedel, 19. mail North Walsham'i korpust, kus komandör Mildred Duff oli sõduriks. Ta pühendas sääl uut saali, mis avati noorsootööle komandöri mälestuseks. Mitmed komandöri sugulasist, niihästi lapsed kui vanemad, viibisid sääl, ja üks tema vendadest kõneles pühendamiskoosolekul. Kindral nimetas oma kõnes mitu külge komandör Duffi pühitsetud elust ja väljendas soovi, et ta oleks eeskujuks lastele, kes kogunevad koosolekule saali, mis kannab komandöri nime.

Laupäeval ja pühapäeval oli kindral Cardiff'is, linnas, mis kannatab väga tööpuuduse ja majanduse surve all. Linnapää, kindel kristlane, tervitas kindralit südamlikult ja võttis osa pühapäeva pärastlõunasest koosolekust. Laupäeva õhtul peeti koosolek sõduritele ja endistele sõduritele. Kõik pühapäevased koosolekud olid, vaatamata palavale päikesepaistele, hästi külastatud. Viimane nende seast peeti suures kino-saalis, kus võtsid osa umbes 2000 inimest. Koosolekuil tegutses vägev vaim ja võideldi vahvasti hingede pärast. Nähtav tagajärg oli 31 pühitsust ja päästmist otsivat hinge kokku kõigis koosolekuis.

Esmaspäeva pärastlõunal lahkusid kindral ja proua Higgins Londonist, et sõita Schweitsi, kus kindral juhatas sõjakäiku saksa keelt rääkijaile Zürichis, ja proua Higgins prantsuse keelt rääkijaile Lausanne'is.

Kogunenud rahvahulga pärast saadetakse palveid Jumala trooni ette.

Jumal ei keelanud meile oma Vaimu Nelipühil. Algasime ootamisega laupäeva õhtul, ning kaks hinge ruttasid risti alla. Esimese püha hommikul Püha Vaim sundis seitse hinge tooma ohvri altarile. Õhtul ilmusid platvormile esimesed punaste pluuside kandjad, keda vannutati. Muusekandid andsid tootuse, alati mängida, paluda, rääkida ja laulda Jumala auks ja hingede päästmiseks. Teisel pühal väljasõit Võndu! Rõõmukõllane oli see päev — kuigi autost väljaastujad näisid olevat mitte kui päästesõdurid, vaid kui mõldrid, kes jätnud veski. Tugev tuul ühes tolmutuisuga oli kõiki hästi katnud.

Pärast surnuaiapüha algasime koosolekut surnuaia esisel. Suurel arvul oli kokku tulnud rahvast, kes surnuaialt tulles asusid päästesõdurite ümber, kus nad kuulsid rõõmust, mis on Kristuses.

Kolmandal pühal jalutuskäik — grupi juhatajad ühes lastega, see oli neile väikestele suureks rõõmuks. Õhtul päästmiskoosolek, viis hinge tunnistamas patte Jumalale.

Nägematud silmad jälgivad meie võitlust maailma öös.

H. Eimann.

KORPUSTE AADRESSID.

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
Tallinna II korpus Vaksali pst. 8-a.
Tartu korpus Tähe tän. 124.

Igas korpuses peetakse koosolekuid järgmisel ajal:

Pühapäeval kl. 10.30 pühitsuskoosolek, kl. 7 õ. päästmiskoosolek.
Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 õ. päästmiskoosolek.

Laulud.

1.

1. Üks allik voolab verega Veel Päästja haavadest. Kui tuled, pesed ennast sa, Saad puhtaks pattudest.
Oh, imelik allik, lahti mu eest!
Oh, imelik allik, lahti minu eest!
2. Vaat' rõõvel leidis risti pääl Kord selle allika. Ka minu hirmsad patud sääl Said pestud verega.
3. Ka jalutu sai kõndijaks Sääl vere allikal Ja sündind pime nägijaks, Nii mitmed terveks veel.
4. Ma leidsin selle allika Mu Päästja haavadest. Ja kuni koju jõuan ma, Ta verest laulan siin.

2.

1. Astu tõe eest, vaenlast võida väes. Päästja vere sees jõud sul on! Kilpi tõstame, vahvalt võitleme, Jumal ise viib meid võidule.
Üles, julgelt, ühineme sõtta, Meie lipu kõrgel' tõstame! Rõõmsalt, vahvalt hüüdkem: hosianna! Lahingusse kindlalt astume.
2. Julgelt edasi, saame võidule, Tema tõotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema päralt võit, Tõstkem ristilipu kõrgele.
3. Kõigevägevam, Isa auline, kuule palvehäält, aita meid! Pärast võitlust me koju jõuame, Saame hingata Su rinna na'al.

3.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie päälik, Kristus, ise Viib meid võidust võidule.
Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus. Põrgu võimust on ta murdnud, Tema läbi võidan ma. :,: Päästja läbi võidan ma. :,: Põrgu võimust on ta murdnud, Nüüd ta läbi võitja ma.
2. Vaata, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud. Ei nad lahkund armsast sõbrast. On ta jälgis astunud.
3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie ees; Juba punab koit nii armsast, Kuldne hommik varsti käes.
4. Taevas, vaikses õnne ilmas Oma kallist Päästjat näed, Võidu kroon sääl on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

4.

1. Päästjale Eesti! me laulame rõõmsalt. Päästmist veel kõigile kuulutame. Vastaste väed meie Päästja kõik võidab. Ta järel käies me võidame ka.
Edasi sõtta! Lootes Ta pääle, Lauldes kõik läheme võitlusele. Pühale lipule truuiks me jääme, Päästjale Eesti! hüüame veel.
2. Päästjale Eesti! Nüüd hoolega tööle, Hingesid nõutakse kord meie käest. Tuhanded pattudes hukka veel läevad. Päästke neid kõiki, oh päästke! me püüd.
3. Päästjale Eesti! Me hüüdsõna olgu! Kohtupäev kätte on jõudnud ju pea. Eksinuid otsige, koju neid viige: Päästja nii käseb, oh kuulge Ta häält!

5.

1. Kõik läheme päästmise allikail nüüd, Neis vesi on parem kui mujal on see. Sääl janus joob sõdur, sääl rahu ta saab. Sest januste päästmiseks vett toome säält.
Üles too! Üles too! Rohkem too! Rohkem too! Lase täita nõu, jah üleni, Sest vett on kõigil küllalt — joo!
2. See vesi on hingele, ihule hää, Ta südamel lootust ja rõõmusid toob. Nii kosutav, magus ja selge see jook, Ja allikad avatud päeval ning ööl.
3. Nii rõõmuga toome säält alati vett, Ja hõlsates laulame Issanda ees, See vesi on ime, mis taevast on tulnd, Ta surmast meid päästab, kui maitseme kord.
4. Neis allikais voolamas rahu ja rõõm, Sääl taevane armastus peegeldab vees. Neis jõudu ja rahu on lõpmata hulk, Nad võitluses Jumala väele on toeks.

6.

1. Me laulud ja me motto On hinge päästmine, See laia ilma pääl On kuulda igal pool, Et Jeesus kutsub patuseid, Nii piibel ütleb meil, Ta lumivalgeks peseb neid Ja armsalt kutsub kõik.
Edasi, julgelt kõik, Nüüd hingi otsime, Maailmast patuseid Ta juure kutsume, Rikkad, austud Ja vaesed, alatud, Jeesus ootab kõiki teid Ja puhtaks patust teeb.
2. Ehk maailm meile vastu, See meid ei kohuta, Sest Jeesus käib me eel Ja aitab võidelda. Kui tule müür me ümber on, Ta kaitseb omakseid, Me kuulutame päästmisest Neil', kes on langenud.
3. Siis läeme julgelt sõtta Me kogu ilma eest, Ja Jeesu veres ka nüüd rõõmsalt hüüame! Siis julgelt sõtta läheme, Ehk ise nõrgad me. Kui armastame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

7.

(Viisil: Armuõpetus veel kõlab)

1. Päästja, karjane, meid saada, Sinu hoolsust vajame. Oma karjamaadel sööda, Anna toidust hingele. :,: Armas Jeesus :,:, Meie kõik Sind ootame.
2. Sina kõiki õlal kannad, Karjane, meid patuseid. Meile oma armu annad, Et meid päästa, roojaseid. :,: Armas Jeesus, :,: Sinu omad oleme.
3. Vara Sinu armastuses Sinu tahtmist täidame. Jeesus, Päästja, alanduses Sinu rõõmu mantseme. :,: Armas Jeesus, :,: Ikka veel meid armasta.

8.

1. Sääl parem maa, nad ütlevad, :,: Ilus maa! :,: Kus patt ja häda puuduvad, :,: Ilus maa! :,: Sääl õhus laulud kõlamas Ja inglitiivul hõljumas. Kuldkandlid riigis kaunimas. :,: Ilus maa! :,:
2. Ei pilved kata taevast sääl, :,: õnnis maa! :,: Ei pisar läigi palge pääl, :,: õnnis maa! :,: Nad joovad armujõgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva iludest, :,: õnnis maa! :,:
3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd, :,: Sinna saa. :,: Surm ega õudsed patutööd :,: Sinna saa. :,: Sääl on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :,: Sinna saa. :,:

Koorid.

1. :,: Töötes Su eest :,: Alati, ustavalt, tõsiselt Töötes Su eest.
2. Mul on nii vähe anda Sull' See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sull', Kuid kõik seda võta nüüd.
3. :,: Ilus Jeesus :,: Pärl, kaua otsitud, oled Sa mul. :,: Ilus Jeesus :,: Rõõmuga hõisates tervitan Sind!
4. Auline Päästja, auline Vend; Lõpmata arm — nii piiramata. Auline kodu valmistud meil — Imede ime — kord olen sääl.
5. :,: Puuduta mind :,: Vägevaim Arst, nüüd palun ma Sind. :,: Puuduta mind, :,: Palun vaid üht — Oh, puuduta mind!
6. :,: Sul', Sul', Sulle ma jään :,: Sul', kui ma elan Ja Sul' kui ka suren; Mu Issand, Sulle jään.
7. Mina rändasin kaugel kõrveteel, Kaugel maal, tühjal maal, Kuid Jeesus otsis mind armuga: Oh see päev, õnnis päev!

9.

1. Oh minuga nüüd tule Kolgata ristile, Sääl allik on veel praegu, Nii sügav, puhas see, Et patust vabastada, Sääl Jeesus suri ka. Ta tahab oma väega Meid hoida kurja eest.
:,: Ta võib täiest' päästa sind! :,: Kas sa kahtled veel, Ennast anda Tal? Ta võib täiest' päästa sind!
2. Nüüd täielikku päästmist Sul praegu annab Ta Ja puhastamist patust, Sind võtab vastu ka, Sest siruta käed vastu, Sul allik avatud Ja vaimus lenda üles, Ta võtab vastu sind.
3. Mis imelise rahu Ma Temalt omasin, Ja rääkimata rõõmu, Kui uue võidu sain. See õnn on arvamata, Mis südant täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii aulist kingitust!

Mets kohiseb . . .

Mets kohiseb... Mändade müha
on laulev, ja rändaja üha
jääb mõttesse: kuhu sind viivad
pärlkastese hommiku tiivad? ...
Kas metsade ärkavas vilus
sa kaua veel asetsed? Ilus
on kuldava päikese valgus.
Taas saabunud päevale algus!

Mets kohiseb... Looduse rüppe
hing rändajal igatses hüppe.
Ta koidiku tiibadel lendas
ja Jumala ligidust endas
siis aimas kesk lindude koori.
Kui hommikuvaikuse loori
taas kuldamas päikese sära —
see võtab kõik nukruse ära.

Mets kohiseb... On sinu hinge
kord haaranud jumalik pinge,
täis armastust, õnne ja väge?
Või laskud ju allapool mäge?
Siis üles taas tõuse ja matka
ning rännakut rõõmsasti jatka!
Mets kohiseb... Sammud sa sinna,
kus viimaks näed igavest linna?

HERMANN JÄNES.

Kiri Prantsusmaalt.

Seltsiline ANNA MÄLLO kirjutab Prantsusmaalt Bordeaux' linnast ja saadab tervitusi Eesti salvatsionistidele:

Palju läbielatud ja nähtud mööd unud aja jooksul. Elan praegu kaunis suures linnas, mis on Prantsusmaal suuruselt neljas. Siin on ka Päästearmee, ning olen jällegi selle ridades, kuigi ajapuudusel käin sääl harva. Kapten oma prouaga on väga armsad inimesed. Korpus on vähke, on ju väga raske töötada katoliku maal. Siiski see on sama Päästearmee. Sooviksin nii hää meelega kord näha Tallinna 1. korpust ja eriti puhtpilliorkestrit. Siiski arvan, et tunneksin end sääl üsna võõrana, sest on uus juht ja palju uusi seltsilisi. Koosoleku saal on meie korpuses umbes pool sõdurite ruumist Tallinnas. Seltsilised ei istu platvormil, vaid all rahva keskel, kuigi suuremalt jaolt esimestes ridades. Platvormil viibivad ainult ohvitserid. Harilikult lauldakse kõik laulud ühiselt rahvaga. Gitarre pole. See pole kombeks Prantsusmaal. Talvel mängis vahest pärastlõunaseil koosolekuil puhkpilliorkester, nüüd ei ole seda ka alati. Trumm on olemas, kuid harva seda tarvitatakse. Juba nekrutid võivad kanda täielikku univormi. Kõik on hoopis teisiti. Muidugi ma ei tea, kuidas on olukord teistes linnades.

Armee ajakiri ilmub kord nädalas ja noorte leht kahe nädala tagant. Lehti on siin palju kergem müüa kui Eestis. On ju numbri hind väga odav — umbes 4 Eesti senti. Lehe päälkiri on „En Avant" (Edasi), mitte aga „Sõjahüüd", nagu Inglismaal, Eestis ja mujal. Hiljuti leidus ühes numbris artikel Eestist, nimelt ltn. Bernardti reisist Petseri jne.

Mööd unud aastal olin Pariisis Päästearmee 50 a. juubelikongressil. Nägin siis ka komandör Evangeline Boothi. Olen viibinud ka kaks korda Hispaania piiri ääres. Jõgi on piiriks sääl, kus ma asusin. Pool silda kuulub Prantsusele, teine pool Hispaaniale. Meil on siin nii soojad ilmad, talv lühike — siiski ainult sügiseilmad. Juba kolm talve on minul siin mööd unud lumeta.

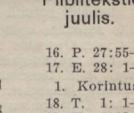

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid juulis.

Matteuse ev.	16. P. 27:55—66
Hoiatussõnad.	17. E. 28: 1—20
1. L. 24: 1—14	1. Korintuse.
2. P. 24:15—28	18. T. 1: 1—17
3. E. 24:29—41	19. K. 1:18—31
4. T. 24:42—51	20. N. 2: 1—16
5. K. 25: 1—13	21. R. 3: 1— 9
6. N. 25:14—30	22. L. 3:10—23
7. R. 25:31—46	23. P. 4: 1— 9
8. L. 26: 1—13	24. E. 4:10—21
9. P. 26:14—30	25. T. 6: 1—12
10. E. 26:31—46	26. K. 8: 1—13
11. T. 26:47—58	27. N. 9: 1—15
12. K. 26:59—75	28. R. 9:16—27
13. N. 27: 1—14	29. L. 10: 1—15
14. R. 27:15—31	30. P. 10: 16—33
15. L. 27:32—54	31. E. 12: 1—13

Erilised palveained.

Juuli 2. Ameerika Ühendriigid.
„ 9. Elupääste skaudid, gaardid, sõbrad ja päikeseklired.
„ 16. Mängukire kurjuse mahasurumine.
„ 23. Meie slumitöö.
„ 30. Loomadega inimlikult käitumine.

„SÕJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: ensvol L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.

O.-ü. „Vaba Maa" trükk.

Tallinnas, 1933.